POKROK ZÁPADU.

Vychází každý čtvrtek.

Redaktor a vydavatel: Jan Rozický.

Předplatné

OZNÁMENÍ.

"Pokrok Západu",
Omaha, Neb.

Entered at the Post Office at Omaha, Neb., as Second Class Matter.

Omaha, Neb. 2. února 1882.

Soud vrahu presidenta.

Minulý týden tedy, jak jsme již v minulém čísle našim čtenářům sdělili, skončil soud s vrahem presidenta. Porota vyřkla výrok o "Vinen", nejsouc v poradě déle než šest minut. Povšet di, že ponze jeden z porotců při prvním hlasování odevzdal hlas svůj proti, odsouzení, však když seznal že jest osamocujícím, hned při hlasování druhém hlasoval s ostatními. Výsledek tento uvítán byl po celé zemi s uspokojením. Zní to podivně a přec jest to pravda, že vzdor jasné a zřejmé dokázané a se strany vraha nepopírané vině, nepanovalo přece jednomyslné přesvědčení průběhem přelíčení o jeho výsledku. Ač vina byla zřejmá, přece nebyla úplná jistota, zdali porota se shodne a nebude-li se musit soud nový odbývat. Po deset týdnů vleklo se přelíčení a výjevy jeť tu se odehrávaly, nenaleznou sobě rovných v soudnictví. Tak jako čin vraha, tak i přelíčení jeho bude zaznamenáno v dějinách co jedna z pamětných událostí. Nikde na celém světě nebylo by se dělalo s vinníkem takých okolků, nikde na celém světě nebyla by se zlovůli jeho popouštěla taková úzda; nikde na celém světě by soudce byl nedovolil urážky, které činil obžalovaný jemu, svědkům a zástupcům; nikde na celém světě nebylo by se přelíčení tak protahovalo. Přelíčení Guiteaua objevilo mnohé vady našeho soudnictví a připamatovalo občanstvu, že i v tomto směru zapotřebí jest oprav, oprav a změn zevrubných. Soudnictví naše, založené na tom základě, že obviněný nesmí být považován za viníka dokud mu vina jasně nedokázána, seřízeno jest přespříliš ku prospěchu obžalovaných. Snaha, poskytnouti co možná největší ochrany obžalovanému tak aby nestalo se, by nevinný netrpěl neprávně, vedla zákonodárce naše ku krajnostem, tak že zákony nynější v mnoha případech nejsou postačitelné k zjednání spravedlnosti. To jeví se již po delší dobu stále četnějšími případy "lynčování" a jasně i zřejmě objevilo se při soudu Guiteaua. Jelikož právě tento případ poskytl příležitosti hojné k rozpravě o předmětu tomto, jest zároveň i naděje, že stane se napravení v tom směru všude, kde jest toho zapotřebí.

Sjezd farmerský.

Ve středu min. týdne zahájen byl v Hastings, Neb. sjezd členů farmerské aliance. Sjezd tento odbýván za tím účelem, aby vzalo se v úvahu, jak se má aliance zachovati v politice v budoucnosti a co činiti, aby zásady aliance se rozšířily po celém státu a organisace zdokonalila. Přes dvě stě osob se zúčastnilo sjezdu. Předseda státní aliance svolal sjezd k poradku a v krátké řeči poukazoval k tomu, že spojených sil, organisace, jest zapotřebí, an nynější stav věcí jen nedostatkem spojených sil zavíněn a trvati může. Allen Root z Omaha pojednával pak o tom, zdali by měli vystoupiti co zvláštní politická strana. Radil k vyčkání času a k pracování a děinkování v různých stranách politických, aby nominováni a voleni byli mužové, kteří se snahami aliance souhlasí. E. S. Gilbert z Case Co. stěžoval na útisk drah. Má za to, že zákonem měli by neplatnými být učiněny "srodnálé" akcie, totiž akcie takové, které nebyly vydány proti plném zaplacení a drahy aby měly právo brátí dividendy jen ze skutečný kapitál v stavbě použitý. Pozemky by drahám nebyly poskytnuty co dar, nýbrž zdraha jen kapitalisty, kteří kapitál poskytnou a nyní měly by pozemky drahám se odejmouti. K vystoupení samostatnému jest aliance slabá. Musí bojovati proti čtyřem tisícům miliónů kapitálu a proti tomu sotva vědí boj dostihnoucí proti přespěvky. — Samostatné vystoupení by aliance zabilo. Bez časopisů by boj vésti nemohli a samostatné vystoupení by je mohlo zbaviti podpory časopisů. — Sekretář Barrow podal zprávu o činnosti aliance. Byla založena něco dělat před rokem. Nyní je přes 300 podřízených alianci ve státu, majících 11 až 12 tisíc členů. V celém Souvátí je asi 1200 alianci s 50.000 členů. V Nebrasce nalezají se aliance ve 41 ze 64 dřívějších okresů, jak následuje:

Adams	37	Kearney	7
Antelope	7	Knox	1
Box Butte	6	Lancaster	10
Buffalo	18	Madison	3
Butler	8	Merrick	14
Cass	9	Nance	1
Clay	20	Nemaha	1
Colfax	7	Nuckolls	3
Custer	5	Otoe	7
Dawson	1	Phelps	1
Dodge	3	Platte	1
Douglas	7	Polk	10
Fillmore	14	Richardson	1
Franklin	3	Saline	10
Furnas	6	Sarpy	1
Gage	32	Saunders	2
Greeley		Seward	10
Hall	3	Thayer	11
Hamilton	16	Wahoo	1
Howard	1	Wayne	1
Holt	1	York	27
Johnson	11		

Wm. Starling zastával se samostatného vystoupení aliance v politice. V jejich okresu potkalo se vystoupení takové s úplným zdarem. — H. C. Osterhout z Merrick Co. navrhoval povzbuzování zvláštními jednateli v okresích kde aliance nejsou. — Edw. Rosewater z Omaha radil k lidělnosti a opatrnosti, k organisování, ale vyčkání příležitější doby k vystoupení samostatnému. H. Vance ze Seward přimlouval se za bezpodmínečné samostatné vystoupení neodvislé. Mezi tím zkoumal výbor pověřující listiny delegátů a tou dobou předložil výsledek práce své, kterýž byl schválen. Předseda Ingersoll pak mluvil o daních. Poukazoval k tomu, že nynější způsob ukládání daní je nespravedlivý, však vina toho nese v první řadě veřejné mínění. Zákon je dosti zřejmý. Předpisuje, že majetek má odhadnut býti za účelem obtížení daní za plnou cenu prodejní. To se neděje. Když se vše uváží, ocenuje se majetek farmera as na polovici sumy, jakou by v nucené prodeji přinesl, snad skoro na třetinu ceny, jaká se mu běžně přikládá. To poskytuje příležitost dráhám, aby se vymkly z placení spravedlivé daně na ně vypadající. Ku př. dráha B. & M. Ředitel její Touzalin dovozoval minulé jaro, že společnost ta platí více než svůj podíl daně. Že většina majetku odhaduje se na čtvrtinu neb pětinu skutečné ceny, kdežto dráha jejich odhaduta jest na plnou třetinu. Však dovozování to nebylo správné. Akcie dráhy té stojí každé $100 za $170. To jest skutečná cena dráhy, která se řídí čistým výtěžkem. Akcií vydáno jest na tuto dráhu $60.000 za každou mili tratě. Počítáme-li akcie po 170, tedy by cena každé mile byla $102,000. Dráha ta oceněna byla za účelem obtížení daně pro min. rok za $10.649 mile, tedy za desetinu skutečné ceny, kdežto všechen ostatní majetek za polovici neb nejníže třetinu. [Možno že zajímavé toto pojednání později doslovně podáme. Red.] — Allen Root pak držel řeč zelenáčnickou. —

(Dokončení.)

Dějiny politických stran ve Spojených Státech.

Prezident brzy dal na jevo, že skutečné mezi ním a mladšími vůdci republikánů bylo nějaké dohodnutí ohledně postavení proti Anglicku. Již v březnu r. 1812 poslal kongresu zvláštní poselství a listinami od jistého John Henry za $50.000 koupenými. Henry tvrdil, že byl jednatelem vysla-ným z Kanady r. 1809, aby povzbudil federalisty novoanglické k odtržení se od Unie a spisy které prezidentu prodal, měly dokázati účastenství vlády anglické ve snaze té. Vyslanec anglický popíral pravdivost tvrzení Henryho, však kongres přijmul usnesením listiny ty za pravé a projevil svoji nevoli nad takovýmto útokem na celistvost přátelského národa. Federalisté byli tímto usnesením rozhořčení, poprejším spolu s vyslancem anglickým pravdivost tvrzení Henryho.

Krokem přecházejícím válku byla zápověď plavby amerických lodí na území moří po 90 dnů. Tím vším Anglicko nenechalo se zastrašiti a dne 30. kv. prohlásil ministr Anglicka, že souhlasí od domorodních opatření. Zástupce amerických v Anglicku oznámil 148, že podobné prohlášení učinilo ministerstvo v parlamentu. Prezident na to dne 1. června zavolal pomocí kongresu, v kterém poprosil o 50.000 mužů a 100 milionů dolarů. Poselství toto bylo příčinou prudkého sporu v Anglicku. Federální odbočného kmene, která odporovala prohlášení války. Zprávy kongresu byla přijmuta a schválena z dne 18. června prohlášení prezidentem války proti Anglicku. Pro válku hlasovalo 79 členů kongresu (všech bylo 181) a z těch bylo 76 z jihu a západu. Následující den prohlásil prezident, že válka započala. Brzy potom došly zprávy, že Anglicko odvolalo část zákonů školních Spojeným státům a sice část dne po prohlášení války. Však kostky byly již vrženy, zpráva došla pozdě. Kongres odročil se dne 6. července 1812. Před tím dne 30. dubna přijmuta Louisiana za stát.

Volba presidentská a kongresní v následujícím letopadu dopadla ve prospěch republikánů a války. Však i značný odpor jevil se proti válce. Federalisté protestovali proti ní hned po vydání prohlášení zvláštního protolánm k lidu. Dle zákona který kongresem prošel, vyzval president guvernéry států, aby poskytli na ně připadající počet zemské obrany. Guvernéři Massachusetts a Connecticut odmítli tak učiniti, poukazujíce ústřední vládě právo povolávání zemské obrany, dokud by nedošlo se nepřátelský vpád do země. V tomto jakož i v mnohých jiných případech v dějinách naskytuje se situace, v které obě strany své politické stanovisko úplně vyměnily. Strana [tehdy] republikánská (nyní demokratická) zastávala se od počátku přesného výkladu ústavy a odpírala rozšiřování moci vlády ústřední; strana federalistická naopak vykládala si dříve vždy ústavu volněji a byla ochotna větších práv ústřední vládě povoliti. Však kde se tento hlavní směr jejich nepotkával s časovým směrem, tam neváhala jedna i druhá jej opustiti. Republikáné tu tvrdili, že vláda má právo povolávati obranu do zbraně, federalisté to popírali.

Kongres sešel se dne 2. listop. 1812. Republikáné měli opět většinu velkou. Zbytky Randolphové strany se zbytky federalistů tvořili "stranu míru." Mezi tím námořnictvo konalo divy udatenství ve válce proti Anglicku a celý národ opojen byl poznáním, že Soustátí jedině jest zdatilým soupeřem Anglicka na moři. Proto v otázkách námořnictva se týkajících, nekladen odpor velký; za to v otázkách jiných příprav válečných "strana míru," ač v menšině, hlasovala proti. V únoru čítány hlasy volitelské a shledáno, že Madison obdržel 128 a Clinton 89 pro presidenta, Gerry 131 a Ingersoll 86 pro náměstka. Madison a Gerry prohlášeni za zvolené. Kongres odročil se dne 3. března 1813 a dne 4. nastoupil Madison svou druhou lhůtu.

(Pokračování.)

Dělnické Listy.

vlastně pan Čapek v D. L. odpovídá na naší kritiku nedávného jejich článku "Černoši a strana republikánská" a v několika místech odvolává se na *Volkszeitung*, z něhož článek onen přeložen byl. Kdyby byl původní překladatel podal pramen odkud čerpal, sotva by jsme byli dbali zmínku o celé věci učiniti; že jsme článek ten kritisovali, a sice tím způsobem jak se stalo, bylo jen proto, že uveden v D. L. co původní. Obránce nynější vytýká nám jakousi kyselost v naší kritice. Přiznáme se k ní bez mučení, bylať kritika naše psána jakoi v rozhoření nad tím, že tak naivně nesmyslu může list veřejný čtenářům co "poučení" přinášeti. Měli prý jsme se držet zásad. Tu se ale nejednalo o zásady, nýbrž o jistá fakta, která na úkor pravdy převrácena neb popírána. Čistě věcní, zásadní rozdíl v náhledech etíme a šetříme. Vždyť každý z nás má právo k svým vlastním náhledům. Však když fakta uvádějí se za pravdu která pravdou nejsou, tu pak přestává šetrnost. Že by jsme byli měli úmysl "na někoho si pod záštěrkou vyjíti", jak v odvetě D. L. praví, jest čirý nesmysl. Nechováme než přátelské smýšlení vůči D. L. a nynějšímu jejich personálu na tak dalece jak nám známo jest; tím méně chováme jaké nepřátelství k Volkszeitung. Nevíme nic o článek ten neb překlad zpáchal. Nemůžeme tedy prohlášením přílišu náhodu napraviti. Kyselost v naší kritice nalezena byla proti nevědomosti, která ponévadž chce, nebo z jiná nevědomost z celého článku vyvětlala.

Přicházejíc k pokračování naší kritiky, praví D. L.:

"Pokrok prosby svého prvního čísla, to vi, kdže vyšlých se přátelského postavení válce a kdže jich pustil. On také bezpochyby ví, kdže černochů bojovalo a to počet jich sousedí se značným rozdílem z 200.000 na 40.000, což je jich sami musili jsme vzíti rovněž z příležitostí. A přece Pokrok se již "zamítnutí chytil, což nepochopitelné, zdali nebo jen nechtěl nebo ví. Napoleonovi II. v čísle páté vám psali atd."

Jestli to byla zamítnutá chyba náhodou, přiznáme se ke svému, neb až známé počet všech vojínů během války do armády vstoupivších, neznáme mnohdy mezi sítny bylo černochů. Tolik však víme, že bylo jich snadno kolik 20.000 až 200.000. Tolik víme, že počet černošských pluků byl v poměru k celku nepatrný. Tolik víme, že nyní, za 15 let po ukončení války (dle posl. censu) je na celém severu pouze 860.737 černochů, že před 15 lety bylo jich tu sotva polovice a z těch se nemohlo rekrutovati 200.000 vojínů. Jih pak byl v rukou rebelů a jednotlivých uprchlíků černošských z jihu bylo nemnoho. Z toho co víme nazvrátili jsme na pravděpodobnost odání počtu černochů ve válce se zůstavších (20,000) a máme za to, že číslo to je přibližně správné, že snad žádná chyba tisku. Však připustíme "k vůli argumenta" že bylo jich 200,000, jak nyní D. L. tvrdí. Pak teprvé tvořili *čtvrtý díl* armády. Bylo by i v tom případu oprávněné tvrzení, že bez "jejich pomoci by unie nikdy se nebyla mohla opět zvelebiti?" I kdyby tu byla tisková chyba, je pak tvrzení takové přece ještě nesmyslem.

Dále píší D. L.:

"Nikde z článku D. L. jistě nevyvítá, že by se na Jihu strana nevěděla o černošské kolonii v Africe, ale zdá se, že na straně "Pokroku" není o americké společnosti Liberii, k přesídlování černochů do tí Liberie a tříčí."

Přiznáme se ochotně, že při psaní kritiky nenapadlo nám hned, že v skutku byla [možno že dosud jest] společnost jakási, která o přestěhování černochů do Liberie pečovala. Však zdá se nám že je třeba většího než obyčejného důvtipu zapotřebí k dovtípení se, že se strany pisatele [neb překladatele] onoho článku v D. L. vědělo se o *republice* Liberii. Podáváme dotčený výňatek znova:

"U množství velkém hlásili se v společnosti "Liberie," která té doby osazováním Afriky se zabývala, by tam převézti se nechali."

Vezmemeli v úvahu, že ona společnost nejen "té doby"[po nastoupení Hayese] nýbrž po celých předcházejících 8 neb 10 roků "osazováním Afriky" se zabývala; uvážíme-li, že kdyby se s dotčené strany bylo vědělo o jsoucnosti republiky Liberie, bylo by se snad jiných slov než "osazováním Afriky" použilo, snad přijdeme k tomu náhledu, že se z té strany skutečně o *republice* Liberia sotva vědělo.

Pan Č. připouští, že do překladu vloudily se dvě chyby, ovšem chyby takové, že by slepý mohl přes ně padnout. Jedna z nich prý jest věcná, totiž chyba ta, kde se mluví o unii připadlých pozemcích. Nešťastnou náhodou ta chyba vyskytla se ve článku onom dvakráte; z počátku, kde se mluví o tom, že zkonfiskované pozemky měly se mezi černochy rozděliti, dále o tom, že Unii připadlé pozemky měly se ve prospěch škol prodati. Z této zvláštní shody vysvítá jasně, že překladatel měl skutečně za to, že podrobením jiho případy Unii nějaké pozemky. Pakli tu epithet *ignorantus* není na místě, pak věru nevíme kam patří.

Naše důvody, že republikáné neměli zapotřebí ze stranických ohledů černochy k stěhování se povzbouzeti, že republikáné jich nepotřebovali tam, kam se tito stěhovali, odbýváp. Č., že "může" majorita pocházet z málo okrsků a malou vypotřeb může zvítězit ve volbách kongresních neb sněmovních. V tom jest něco pravdy. Však tu se jedná buď o jednotlivá místa poslanecká, buď o státní záležitost pouze a v těch pádech ústřední organisace strany, zastupitelstvo celé strany, cítí poměrně pramalého zájmu a nedbá ničeho činiti. Proto i z toho stanoviska nelze tvrditi to, co jsme minule číslicemi porazili.

K jádru celé otázky přichází p. Č. až konec, totiž k tomu, že černoši nemají strana republikánské být zač vděčni. Praví, že za minulý článek ani co původce, ani co překladatel zač laskavého způsobem jiným není odpovědným; jedná pří nerepublikánského pojmutí věcí a naší strany jej pohnulo, aby stanovisko Volkszgu za své přijmul. Na to velice důmyslného, věru pleteše hodného, způsobem, otázky ne rozebírá. Se stanoviska ústředního, se stanoviska v duchu republikánského, pří černoši nikdy nebyli a nejsou ani nejmenším dílem povinni za osvobození své. Pří republikáně i demokraté, i ten poslední dem. kandidát pro sídelnictví, Hancock, krvácelí na bojišti pro rozřešení této velké otázky politické. Bylo pří to většina národu a republikáné toho hnutí pouze využitkovali a pomáhali je organisovati. Je pří to dosti, upomínati černochy o vděčnost, a plat za vykonání dobrého skutku. Však ani národu nejsou pří černoši díky povinni. Je pes povinnen díkem onomu, jenž vhodiv ho nejprve do vody, vytáhne jej opět z niť. Národ americký připustil, aby do otroctví válčení byli. Když pozbal vina svou, došlo k válce. Bojovalo se o uštění amerického národa, pokavadního otroctvím. Černoši v boji tom pomáhali a za to jest národ díkem jim zavázán, nikoli oni jemu. Vždyť on jim vrátil drahocenný majetek, o nějž je nechal oloupat po dlouhá leta. Oni zaplatili válečné výlohy svým dětem, oni ještě pomáhali bojovat a naposled mají být díkem zavázání a to někomu kdo z jejich poroby měl prospěch nezasloužený?

Můžeme právě tak dobře říci s p. Čapkem, že postavení které jsme tuto zaujmali není naše vlastní. Přijmuli jsme je jen proto že jsme postavení D. L. (a neb chceme-li, nyní po vysvětlení, Volkszgu,) neuznávali za pravé a chopili jsme se vlastně negativy. Můžeme tedy oba říci, že nestojíme proti sobě ve sporu, ku kterému jsme jeden neb druhý dali pohnutku. Nám bylo by ani na mysl nepřipadlo, zastávat se nároků na vděčnost černochů straně republikánské, kdyby překladatel Volkszgu v D. L. nebyl tvrdil, že nemají černoši pražádný důvod k vděčnosti. My vzdor Volkszgu a vzdor důmyslným závodům p. Č. máme však za to, že černoši mají dosti důvodů k vděčnosti. Ovšem, z nějakého abstraktního stanoviska, možno že ne. Však takové stanovisko nepředpokládal překladatel Volkszgu aniž měli je my na zřeteli. Než, jak stály a stojí skutečné poměry?

Kdo zjednal černochům svobodu? P. Č. praví ze většina národu, my pravíme že republikáné. Ohlédněme se 20 roků nazpět. Jak rozdělen byl tento národ? Ve tři díly. Demokraté jižní bojovali o odtržení, aby otroctví udrželi; demokraté severní v konvenci presidentské roku 1864 prohlašovali válku za nezdařenou a požadovali od upuštění od té samé, — svolení k odtržení a—trvání otroctví. Republikáné však požadovali "Unii jak byla a ústavu jak jest." Demokraté severní s demokraty jižními tvořili vlastně většinu národa v celých nynějších Spojených Státech. Kdyby byly demokraté v sev. státech r. 1864 zvítězili, nebyli by se tehdy otroci dostali svobody. Však většina lidu severního rozhodla pro pokračování ve válce a otroci byli osvobozeni. Tato většina hlasovala pro republikánského presidenta, pro republikánské poslance, tato většina byla *republikánská*, ergo, byla to strana republikánská, která černochům svobodu zjednala. Však p. Č. praví, že nebyla to strana, nýbrž část národa ve většině jsoucí. Pak neznáme význam, jaký slovu "strana" přikládá. My vyrozumíváme ním nejen několik vůdců, ne jen "rank," nýbrž také "file". My nepovažujem "stranu" za něco abstraktního, za něco mimo národ stojícího, nýbrž za *část národu*. My máme za to, že každý volič, který pro tu neb onu stranu hlasovůj odevzdá, jest částí té strany. Republikánská severní většina, republikánská strana, svým směrem a politikou černochům svobody vydobyla a *jestli* černoši komu díky jsou povinni, tedy jsou dojista povinni straně republikánské.

Však p. Č. praví, že nebyli to *jen* republikáné, kteří na bojišti krev pro rozluštění otázky této prolévali. Pravda! Však strany *co takové* zřejmě daly své postavení na jevo v presidentské volbě r. 1864 ve svých sjezdech. V těch postavily se na určité stanovisko: Strana demokratická co strana odporující dalšímu vedení války, tedy úplné otroctví; strana republikánská pro další vedení války a pro provedení emancipačního prohlášení presidenta Lincolna. V oficielním prohlášení stran obrátek se dobře tehdejší veřejné mínění. Na zkoušku v sjezdech pronesených vedl se zápas volebný. Že mnozí demokraté v řadách vojska bojovali, to na věci nic nemění. Velká většina jich (tak tvrdí sami jako republikáni,) byla "donlfacka," nebyli to dobrovolníci, v posledních dnu bitek války, kteří pro zásady který své nasadili, oproti vojsku, jímž vyjeden byl kabát vrchní; jak známo, když byl po válce demokratická strany, měli by jsme vyvolil kopiedepravaci a Spojené státy na místě vyvážili. Unie a snad dosud otroctví v přivětších státech. O tom, jestli Hancock a jiní chovanci vojenské školy Westpointské, zbraň věrni své přísaze proto, že přáli si, chtěli zrušení otroctví, a byli volni pro rozluštění otázky (č život nasadili; a neb jestli zůstali jen proto, že byli ku kázeň vojenské vychováni; a neb snad proto, že dostali v konečné vítězství ostrou, nechceme rozhodovati. Tolik však víme, že jeden s nich, McClellan, nebyl příliš horlivým v potírání nepřítele a postavil se na platformu demokratů co kandidát presidentství roku 1864, dal zřejmě na jevo, že nedbá o zrušení otroctví. A věru kdyby registrovány byly hlasy vojínů z té doby, myslíme že by jsme nepřehřáli, kdyby jsme se vsadili, že Hancock tehdy hlasoval pro McClellana za presidenta, pakli že vůbec hlasoval.

A nyní přicházíme k otázce, zdali vlastně černoši jsou kompakt vděčnost povinni. My pravíme ano, pan Čapek naopak tvrdí, že národ *jim* má být vděčným. Národ prý je do otroctví uvrhl a v něm držel a oni mu pomáhali into skrvnu odstraňovat. Než, v první řadě dlužno konstatovati, že národ americký černochy v otroctví neuvrhl. Byli to osadníci osad anglických, kteří otroctví zavedli a národ americký hned po svém zrození ustanovil, že po roku 1807 nesmí více otroků sem přiváženo býti. Národ tento hned po svém zrození počal činiti kroky o jejich konečné vyprostění a věru nezasluhuje nespravedlivé výčitky, že by je byl v otroctví uvrhnul. Nejméně lze tvrdit o současnících války občanské a zvláště o těch severanech, kteří co strana republikánská o zrušení otroctví usilovali. Otroctví bylo prostě odkazem národu tomuto, který mu přišel druhdy. Ovšem, v pojmu abstraktním, se stanoviska lidskosti, *byl* národ tento povinnen dáti svobodu otrokům; právě tak jako každý z nás jest povinnen míti útrpnost s trpícím a nešťastným a pomáhati mu. Národ tento tuto svou povinnost vykonal; vynaložil tisíce miliónů peněz a statisíce životů na vyplnění povinnosti té; národ to učinil poněvadž většina, republikánská strana, rozhodla že tak státi se má. A za tyto oběti nezasluhuje žádnou vděčnost? Co by jsme soudili o jednotlivci, kterému by jsme jménem i krví pomohli, když pak osvědčil by se nevděčníkem a odbyl nás slovy že "se stanoviska lidskosti" jsme činili jen svou povinnost a připojil by se k naším nepřátelům? Či neplatí ta samá pravidla pro národy která platí pro jednotlivce?

Podivejme se pak na tu "vděčnost", která se od černochů očekávala. V čem pozůstávala? Měli jsme a máme dosud, dvě hlavní strany politické. Jestli černoši chtělí svého hlasovacího práva používat, platně a výdatně používat, musili hlasovati s jedním neb druhou. Než celá vděčnost která se od nich očekávala byla ta, že nepřipojí se k těm, jenž životů a statků nasadili, aby je v otroctví udrželi. Vyžadovalo tato vděčnost jaké oběti s jejich strany? Nebyl to právě tak dobře pod sebezachování, který by je k tomu nutil? Jest ten kdo psa utopiti chce lepším jeho ochrancem, než ten kdo od utopení jej zachrání? A komu že zaplatili výlohy válečné svou prací dávno napřed? Národu? Nikoliv! Jisté části národa, avšak právě tato část národu zdráhala se svobody jim poskytnouti. Byla to právě ona část národa které nic nespíatili, která žádný prospěch z nich nemíla, jež životů svých a statků na jich osvobození nasadila. Tato část přinesla *žádné* oběti na osvobození otroků, ona přimutila i ostatní část národa k přinášení oběti a za to věru zasluhuje díků těch, jimž obětě ty prospěly.

Pokrok Západu v přirozené své skromnosti ovšem nečiní za stranu republikánskou nároky na vděčnost bývalých otroků, ale má toliko za to, že kdyby černoši vděční nebyli, dopustili by se nevděku nejhoršího.

Dobré uložení kapitálu pro dlouhý čas jest koupě lahve kamforových kapek dra Augusta Königa. Malá částka tak uložená vrátí mu zdraví a učiní jej schopným v obnoveném silou sledovati své povolání.

PREMIE PRO ROK 1882.

Zdarma

Česko-Am. Kuchařka.

Kalendář Sasinec

Gustav,

Srbská knežna v haremu,

Prof. Lad. Klácel,

Jan Hus,

Jan Zižka,

James Abram Garfield,

Pohled na Omahu,

Seznamu knih.

Libuše.

snížili jsme cenu na 60 centů za běh.

Pro neodběratele, aneb ty kteří předplacenno nemají, obnáší cena běhu Libuše $1.00.

Ročník II: LAMPÁROVA SCHOVANKA. — VDOVA A DĚTI JEJÍ. — ZE ŽIVOTA ŽENSKÉHO. — SLEČNA Z MALPEIRU. —

Ročník III: SVĚRENSKÝ STATEK. — JINDŘICH DUNBAR. —

Ročník IV: TEN PRAVÝ, ROMÁN od M. Zeke Stanleye, 4 díly. — SKUTEČNÝ HRDINA, Román od Emilie Flygare-Karlénové, 2 díly. —

Ročník V: JANE EYRE, ŠIROTEK. — LOVĚNOVSKÝ, 4 díly. — ŠLECHETNÝ ŽIVOT, 2 díly. —

Ročník X: TAJEMSTVÍ ŽIVOTA, —

Tém